

Trebuie să existe ceva mai mult!

SID ROTH

Tradusă din limba engleză de Magda Zaharie

Editura Gold Books
Baia Mare
2022

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROTH, SID

Trebuie să existe ceva mai mult! / Sid Roth ; trad. din limba engleză de Magda Zaharie. - Baia Mare : Gold Books, 2022

ISBN 978-606-95495-4-4

I. Zaharie, Magda (trad.)

2

Titlul original: *There Must be Something More*

© Copyright 2009 Sid Roth.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Gold Books. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Gold Books.

Dacă nu este specificat altfel, toate citatele biblice sunt preluate din Noua traducere în limba română a Bibliei (NTLR).

Citatele marcate BTF2015 sunt preluate din Biblia Traducerea Fidela 2015.

Trebuie să existe ceva mai mult! - **Sid Roth**

Copyright © 2022 GOLD BOOKS, Baia Mare, Liliacului 16,

e-mail: contact@goldbooks.ro, www.goldbooks.ro

Traducerea: Magda Zaharie

Tehnoredactarea: Nicu Zaharie

Corectura: Ștef Văsuțiu

ISBN: 9786069549544

Pentru Joi

CUPRINS

Capitolul 1 Condamnare la moarte	9
Capitolul 2 Eu, regele!	15
Capitolul 3 Mincinos, înșelător	23
Capitolul 4 Ipocrit, leneș	31
Capitolul 5 Centrul mort	39
Capitolul 6 Mare lucru	49
Capitolul 7 Domnul Cel Mai Tare	57
Capitolul 8 Indicatoare neclare	65
Capitolul 9 Ceva mai mult?	75
Capitolul 10 Hoț	85
Capitolul 11 Prezicătorul	97
Capitolul 12 Conectare la putere	105
Capitolul 13 Care este sursa puterii tale?	113
Capitolul 14 Sămânța de frică	125
Capitolul 15 Scos din groapă	131
Capitolul 16 O viață plină de har	135
Capitolul 17 Dimineața vine bucuria	143
Capitolul 18 Gândește de unul singur	147
Capitolul 19 „Cred”	157
Capitolul 20 Cine este un evreu adevărat?	161
Capitolul 21 Cerul trebuie să fie un loc minunat	165
Capitolul 22 Trebuie să existe ceva mai mult!	169
Capitolul 23 Căutarea ta	173
Dialog	181
Cine este EL? - (Dr. MICHAEL BROWN)	191

Dialog avansat (Dr. MICHAEL BROWN)	201
Chei pentru înțelegerea profeției mesianice (Dr. M. Brown)	233
Au dreptate rabinii? (Dr. M. Brown)	243
Suflă din șofar pentru aliyah	253
Note de final	256

CAPITOLUL UNU

Tu, Doamne, ... m-ai întors spre mine însumi, luându-mă de la spate, unde mă puneam tot timpul când preferam să nu mă văd. Și Tu m-ai pus acolo înaintea feței mele, ca să văd cât de ticălos, cât de strâmb, de necurat, de pătat și de ulceros sunt. M-am văzut și am fost îngrozit; dar nu aveam cum să fug de mine însumi. Dacă încercam să îmi întorc privirea de la mine, ... Tu mă puneai din nou față în față cu mine însumi, forțându-mă să mă privesc, pentru ca să îmi văd nelegiuirea și să o urăsc. O cunoșteam, dar mă prefăcusem că nu o văd; mă uitasem în mod intenționat în altă parte, alungând-o din mintea mea.

CONDAMNARE LA MOARTE

Doamne! Cum au putut oamenii să mă suporte? De ce nu m-a ucis cineva cu mult timp înainte? Nu îmi plăcea brusca revelație orbitoare care îmi arăta mie însumi cum eram – revelația că eu, care am crezut întotdeauna că sunt atât de minunat, eram o persoană complet ratată. M-a dezgustat;

m-a durut; am vrut să o neg, dar oricât aș fi încercat, nu m-am putut gândi la o singură justificare pentru viața mea. De ce m-a lăsat Dumnezeu să trăiesc?

Poate că nu mă lăsa! Mi-a trecut acest gând prin cap și nu l-am putut opri. Poate că, faptul că toată viața mi-a trecut prin fața ochilor a fost un preludiu al sfârșitului acesteia... chiar în ziua aceea.

Dar, Doamne! Eu nu sunt gata să mor!

Am condus fără țință prin oraș timp de câteva ore, făcând în mod automat mișcărilor mecanice de oprire la semnele de circulație, schimbarea benzii, accelerare, încetinire, gândindu-mă...

Pe măsură ce mă gândeam la viața pe care o trăisem, văzându-mă cu adevărat pentru prima dată, răul care era în mine părea să se umfle și să devină din ce în ce mai mare, până când mi-a fost teamă că voi plesni din cauza lui. Dar, de ce? De ce am fost așa? De ce nu îl văzusem până acum? Mai exista vreo speranță pentru mine?

În timp ce prin mintea mea se învârteau aceste întrebări fără răspunsuri, m-am gândit să îmi izbesc mașina în traficul în mișcare rapidă, pentru a șterge grozăvia trecutului. Dacă aș fi făcut acest lucru, poate că aș fi ajuns în iad, blocat cu nemernicul de mine pentru o eternitate fără sfârșit.

În mod inexplicabil, m-am trezit parcând în fața unei librării mari pe care o frecventasem în trecut. Când am intrat în magazin, picioarele m-au dus în mod automat pe culoar, până la secțiunea New Age. Acolo, mi-a sărit în ochi o carte cu o copertă albastră – *Biblia, supranaturalul și evreii*, de McCandlish Phillips. Am întins mâna spre ea, mi s-a deschis în mâini și am început să citesc:

Dacă nu ți-ai înfițe mâna într-o gaură de șarpe, nu ar trebui nici să te lași atras pentru a te implica în vreo formă sau alta de ocultism, nici chiar într-un mod experimental sau de încercare, fără a ști că este posibil să treci peste un prag și dincolo de o ușă care se va închide zgomotos în urma ta de îndată ce te vei afla de partea cealaltă a ei – trântită și închisă atât de etanș, încât nimic din ceea ce ai putea face nu mai poate deschide acea ușă, astfel încât să poți ieși din nou.¹

Oare s-a închis deja ușa pentru mine din cauza implicării mele cu horoscoapele, ghicirea și controlul minții? Inima îmi bătea nebunește în timp ce m-am uitat puțin mai departe, sărind peste câteva pagini. Acolo am citit ceva și mai înspăimântător:

Ușa care nu mai poate fi deschisă niciodată se închide mai repede în urma unui evreu decât în urma unui neevreu.²

Autorul a continuat, spunând că acest lucru este adevărat deoarece fiecare evreu, indiferent dacă știe sau nu acest lucru, este într-o relație de legământ cu Dumnezeu. Am simțit cum mi se formează broboane de transpirație pe frunte. Dar nu puteam lăsa jos cartea.

I-am împins casierului niște bani peste tejghea și m-am repezit înapoi la mașină, ținând strâns cartea sub braț.

Nici măcar nu mi-am dat seama că am condus spre apartament, ci doar că am ajuns brusc acolo, am coborând trântind portiera mașinii și m-am repezit prin hol în camera mea, sfâșiat de dorințe contradictorii. O parte din mine voia să devorez

cartea, să citesc fiecare cuvânt; o altă parte din mine voia să o sfâșii în bucăți, să îi dau foc - orice pentru a scăpa de ea!

Pagina la care am deschis numea evrei de seamă care și-au pierdut viața pentru că au cochetat cu ocultismul, deschizând ușa spre supranatural prin muzica acid-rock, alcool, marijuana, droguri, yoga, arte marțiale, meditație, comunicare astrală, ședințe de spiritism, vindecări paranormale, acupunctură, hipnotism și expansiunea minții.

Era Brian Epstein, managerul trupei Beatles. Brian, un multimilionar la treizeci de ani, era evreu. El s-a implicat în ocultism și a murit din cauza unei supradoze de droguri. M-am înfiorat, gândindu-mă cât de aproape ajunsesem să calc exact pe urmele sale. Phillips a spus că, atunci când intri în lumea supranaturală este ca și cum ai păși peste un capac de canalizare, însă când vrei să ieși, capacul lipsește în mod surprinzător. Singura cale de ieșire este drept în jos, chiar în străfundurile iadului.

Dar eu nu voiam să mor! Nu eram pregătit să mor!

Doamne, ajută-mă! Să mă ajute cineva!

Trebuia să iau legătura cu Dumnezeu! Trebuia să Îi spun cât de rău îmi pare! Pentru tot.

Dar nu știam cum să iau legătura cu Dumnezeu și nu știam cine m-ar putea ajuta. Prezicătorul meu nu mă putea ajuta. Oamenii care controlează mintea nu mă puteau ajuta. Ei au spus că nu există răul. Rabinul meu? Probabil că el m-ar trimite la un psihiatru, care m-ar închide și ar arunca cheie. Mama mea nu mă putea ajuta. Nici ea nu știa cum să ajungă la Dumnezeu.

Cuprins de panică, am ieșit în grabă și am alergat la un magazin de bijuterii din apropiere. Am cumpărat un *mezuză*³ de acolo și mi l-am atârnat la gât. Poate că asta Îi va arăta lui Dumnezeu că Îi aparțin. Am sunat-o pe Joy, soția mea de care m-am înstrăinat.

- Roagă-te pentru mine, am implorat-o eu. Roagă-te cum nu te-ai mai rugat până acum! Roagă-te Dumnezeului tău pentru mine! Cere-I să mă ajute. *Te rog* să Îi ceri să mă ajute. Roagă-L să îmi cruțe viața!

Am lăsat telefonul să îmi cadă din mână, plângând în agonia produsă de disperare.

Puteam simți cum frica mă năvălește, o chestie tangibilă care se îndrepta spre un punct culminant. Unde voi fi când va veni prăbușirea și când se va termina? (Se va termina vreodată? Sau teroarea era eternă?) Sau va mai rămâne ceva din mine?

Simțindu-mă ca un om condamnat la moarte, mi-am pus o Biblie sub pernă, am atins *mezuză* din jurul gâtului și m-am târât în pat, tremurând. Întins acolo pe spate, țeapăn din cauza groazei, am strigat spre Dumnezeu după ajutor.

Nu a fost cine știe ce rugăciune, dar a venit dintr-un om zdrobit și gol.

CAPITOLUL DOI

Când nu obțineam ceea ce voiam... eram furios – pe părinții mei, de parcă supunerea lor mi s-ar fi convenit, ca și cum ființele umane libere ar fi fost obligate să mă slujească; și mă răzbunam cu țipete... Cu siguranță că nu era bine, nici chiar în acea perioadă a vieții, să țip pentru lucruri care ar fi fost foarte rele pentru mine; să am accese de furie pentru că persoanele mai în vârstă... nu mă ascultau; să îi lovesc cât de tare puteam, din simpla dorință de a-i răni pe părinții mei și pe alți oameni cu bun-simț, pentru că nu cedau cerințelor mele, care ar fi putut fi îndeplinite doar punându-mă în pericol.

EU, REGELE!

Trenul era aglomerat, plin cu călători îmbrăcați frumos, care mergeau de la Washington la New York de sărbători. Rafturile de deasupra capului erau pline cu pachete învelite în hârtii viu colorate și cu paltoane împăturite. Toate locurile erau ocupate, iar câțiva pasageri suplimentari stăteau pe valizele lor, pe culoar. În timp ce acceleratul își croia drum prin

peisajul acoperit de zăpadă, un băiețel blond se zbătea pentru a se elibera din strânsoarea tatălui său, aruncându-se apoi pe culoar într-un acces de furie, țipând din răspuțeri și lovind cu picioarele în podeaua acoperită cu mochetă verde a vagonului de pasageri.

- Oaa! Mor de foame! Oaa! Vreau un hamburger! Oaa! Vreau un hamburger! Oaa!

Aproape că era ca un ritm, întrerupt de țăcănitul rapid al roților trenului pe șine. Tatăl băiatului se încruntă feroce și dădu să se ridice de pe scaun, dar strânsoarea fermă a soției sale de poala hainei sale îl trase în jos, vocea ei fiind hipnotic de convingătoare.

- Ai răbdare, Jack. La urma urmei el este doar un copil. Când va fi mai mare, vom putea să discutăm cu el, să îl învățăm diferența dintre bine și rău. Chiar acum, probabil că îi este foame. A trecut o oră întreagă de la prânz.

Bărbatul a oftat adânc a resemnare și și-a strâns haina pe lângă el. Mormăind ceea ce trebuie să fi fost un consimțământ, el a început să se uite drept înainte. Soția sa a scotocit în portmoneul ei încăpător și a scos un pumn de monede lucioase. Croindu-și drum spre culoar, ea a îngenuncheat lângă copil, care încă lovea cu piciorul și țipa.

- Uite, Sidney, a spus ea mios, arătându-i banii. Vino cu mine și îți voi lua un hamburger.

El și-a oprit vaietele, arătând de parcă ar fi putut începe din nou, și a întrebat neîncrezător:

- Pot să pun mult ketchup pe el?

- O sticlă întreagă dacă vrei. Femeia i-a zâmbit, netezindu-i părul și ajutându-l să se ridice în picioare. Părea să existe

o mândrie vie în ea și nicio rușine pentru faptul că tot vagonul plin de pasageri care ațipiseră, citeau sau făceau conversații în liniște, se opriseră din ceea ce făceau pentru a se uita la melo-drama aproape incredibilă care se desfășura în fața lor.

Dar scena era suficient de reală pentru cei trei participanți. Ei trecuseră prin multe scene similare în trecut.

Eu eram copilul cu accese de furie și mama era întruchiparea îngăduinței, arma mea secretă împotriva tatălui meu și a oricui altcuiva din lume care nu voia să mă lase fac ce voiam eu.

Mai există și alte scene vii în memoria mea, chiar și astăzi. Mă văd alergând în jurul mesei din sufragerie, strâmbându-mă la tatăl meu, care mă urmărea cu cureaua. Însă arma mea secretă a fost întotdeauna acolo între noi, intervenind pentru mine, și nu am fost prins niciodată. Nu am simțit niciodată cureaua pe care o meritam din plin. Dacă aș fi simțit-o, poate că acest lucru ar fi făcut o diferență în viața mea. Poate că m-ar fi păzit de ziua în care, tânăr fiind, m-am târât în pat prea îngrozit pentru a închide ochii, dar atât de speriat de haosul pe care îl creasem în viața mea, încât m-am gândit că ar fi cel mai bine să adorm și să nu mă mai trezesc.

Faptul că mama m-a răsfățat mereu în toate privințele a fost și așa suficient de rău, însă când aveam patru ani, multă lume i s-a alăturat, lăsându-mă să fac tot ce voiam.

UN HANDICAP

Totul a început când, deodată, fără niciun motiv pe care să îl înțeleagă cineva, am început să șchiopătez. Eu nici măcar nu

am fost conștient de acest lucru până într-o seară când în casa noastră a avut loc o partidă de cărți. Mă culcasem devreme, dormind ca de obicei în dormitorul părinților mei. M-am trezit pe la miezul nopții, așa cum intenționasem, pentru a servi din gustările de la petrecere. Frecându-mă pe la ochi ca să îmi sară somnul și îmbrăcat cu pijamalele mele șifonate, am ajuns în camera de zi.

- Ce se întâmplă cu Sidney de șchiopătează atât de rău? am auzit pe cineva întrebând-o pe mama.

- Șchiopătează? Sidney al meu? Mama era în mod evident surprinsă. Și-a trântit cărțile din mână cu fața în jos pe masă și a împins scaunul în spate, pe fața ei fiind întipărite semne ale unei preocupări reale.

- Of, doar se preface, Ceal, a spus tatăl meu. Hai, este rân-du-l tău.

Însă mama trebuia să afle imediat ce era în neregulă cu băia-tul ei drag.

- Hai prin cameră spre mine, Sid, m-a rugat ea, întinzân-du-și brațele.

M-am bucurat să îi fac pe plac, văzând că șchiopătatul era o modalitate de a obține și mai multă atenție decât de obicei. Am exagerat, însă, demonstrația, mergând cu un șchiopătat atât de exagerat, strâmbându-mă cu o durere atât de evident de falsă pe chip, încât toți, cu excepția mamei, au izbucnit în râs și și-au îndreptat atenția înapoi spre joc.

M-am consolat gândindu-mă la mâncarea pe care mama avea să o aducă peste puțin timp. Făcuse cele mai bune sand-vișuri din lume cu carne de vită și pastramă și probabil că avea

să îmi dea unul în plus deoarece toată lumea râsese de mine. Puteam conta oricând pe ea să îndrepte lucrurile.

În zilele care au urmat, am continuat să șchiopățez chiar și atunci când nu mă gândeam la aceasta. Tatăl meu îmi tot spunea să nu mă mai prefac, dar mama a devenit din ce în ce mai îngrijorată.

- Jack, ceva chiar este în neregulă cu Sidney, am auzit-o spunându-i tatălui meu câteva zile mai târziu, atunci când acesta s-a întors acasă de la munca sa de electrician în slujba guvernului.

- Chestia aia cu șchiopătatul, vrei să spui? S-a uitat la mine cu ochii întredeschiși prin rotocoalele de fum care ieșeau din țigara ce îi atârna mereu. Ah, copilul doar încearcă să îți atragă atenția.

- Jack! Știi că este ceva grav! Mama a strigat atât de tare, încât tata nu a mai spus nimic. S-a adâncit în ziarul de seară, iar ea a luat telefonul pentru a face o programare la un specialist în ortopedie.

Au fost o mulțime de teste și radiografii. Diagnosticul: boala Legg-Perthes la șoldul drept. Tratamentul: trebuia să nu mai pun greutate pe șold pentru a se putea vindeca.

- Sărmanul Sidney, a spus mama, dar și restul lumii m-a compătimit.

La început, m-am bucurat de importanța nou câștigată și am fost entuziasmat de faptul că am fost echipat cu cârje, proteze și un pantof ortopedic. Toată lumea m-a coplesit cu cado-uri, iar rudele și vecinii mi-au făcut toate poftele. Până și tatăl meu mi-a dat tot ce am vrut pentru o vreme. Când mergeam la film, cineva se ridica pentru a-mi oferi cel mai bun loc; când

am participat la un concurs de costume pentru Halloween, am câștigat premiul I, nu pentru că ținuta mea de cowboy era mai bună decât a oricui altcuiva, ci datorită cârjelor. Oamenii care nu mă cunoșteau credeau că sunt curajos și grozav. Însă faptul că ei gândeau acest lucru nu l-a făcut să fie așa, iar eu am devenit mai gras, mai impertinent și mai răzgâiat decât înainte. Dacă ar fi existat un concurs de felul acesta, aș fi putut câștiga cu ușurință premiul întâi pentru cel mai nesuferit copil din lume.

SPITALUL ȘI ȘCOALA

Pe când am fost suficient de mare pentru a fi înscris la grădiniță în Academia Ebraică din Washington, DC, eram deja convins de ideea că, infirmitatea mea îmi dă dreptul la tot ce îmi doresc, de la toată lumea. Probabil că a fost o reală ușurare pentru învățătorii mei atunci când medicii au decis în luna ianuarie din clasa întâi că protezele și cârjele nu își făceau treaba. Încă puneam prea multă greutate pe șold, au spus ei, și trebuia să fiu retras de la școală și internat în spital, astfel încât să îmi poată pune piciorul în ghips. Nu mi s-a părut atât de groaznic să am piciorul legat și cu greutate puse pe el. În plus, faptul că eram în spital presupunea o mulțime de cadouri!

În spital, am fost provocat de faptul că am întâlnit un grup complet nou de oameni pe care să încerc să îi înduplec să lase după mine. Însă, am aflat repede că asistentele aveau o oarecare experiență în a se ocupa de puști răsfățați și au demonstrat în scurt timp că știu cum să îmi facă față.

Un băiat din patul alăturat mi-a devenit prieten bun și ne plăcea să facem schimb de cărți cu benzi desenate și de jucării. Pentru că niciunul dintre noi nu se putea ridica din pat, le sunam în permanență pe asistente și le ceream să facă schimburile pentru noi. Într-o zi, o asistentă s-a săturat. Ea ne-a explicat că este foarte ocupată îngrijindu-i pe ceilalți pacienți și că nu ar trebui să o mai chemăm decât dacă aveam nevoie cu adevărat de ea. Evident că după aceea am chemat-o de două ori mai des decât înainte. Nu știam că asistenta avea o armă secretă proprie.

A doua zi dimineată, au intrat în camera noastră doi rezidenți îmbrăcați în haine verzi, cu măștile chirurgicale atârându-le în jurul gâtului, împingând o targă.

- Acesta este copilul care trebuie operat? l-a întrebat unul pe celălalt, arătând cu capul în direcția mea.

Celălalt rezident a încuviințat grav. Fără să zâmbească, ei au început să miște targa înspre patul meu. Înfățișarea lor extrem de gravă m-a descurajat. Poate aveau de gând să îmi taie piciorul.

- Nu! am țipat eu, cât de tare am putut. Nu eu! Este o greșeală îngrozitoare! Sunați-o pe mama mea! Sunați-o pe mama!

M-am rostogolit în partea cea mai îndepărtată a patului, dând din picioare și țipând tot mai tare, până când rezidenții au părăsit camera, luând și targa cu ei.

Tot restul zilei respective, mi-a fost prea frică să mai chem asistentele pentru altceva. Când a venit mama să mă vadă înainte de culcare, i-am povestit ce s-a întâmplat, înflorind adevărul cu toate detaliile fictive pe care le putea născoci imaginația mea. Ea a ascultat îngrozită, ridicându-și tot mai sus sprânce-

nele, inițial din cauza șocului, apoi într-o indignare super-îndreptățită.

Înarmată cu relatarea mea despre incredibila și sadica tortură, mama s-a repezit în biroul administratorului și a cerut ca cei doi rezidenți să fie concediați, amenințând cu o anchetă a Congresului asupra întregului personal al spitalului.

Nu știu ce i-a spus administratorul, dar îmi amintesc că am fost transferat la alt spital a doua zi. Era încă o dovadă a armei mele secrete în acțiune, încă o dovadă a refuzului meu de a învăța să mă comport în moduri acceptabile pentru lume.

Când am fost externat din cel de-al doilea spital, un profesor a venit la mine acasă pentru a mă învăța ceea ce am pierdut la școală. Ulterior, am fost înscris într-o școală specială de sănătate, împreună cu alți copii cu handicap.

CAPITOLUL TREI

Eu, nenorocitul de mine, nu vedeam folosul lucrurilor pe care fusesem trimis să le învăț la școală... Am greșit în continuare, scriind, citind sau studiind mai puțin decât sarcinile stabilite. Nu pentru că îmi lipsea mintea sau memoria, Doamne, căci Tu mi-ai dat din acestea atât cât cerea vârsta mea; dar singurul lucrul în care mă bucura era jocul... Nu am văzut vârtoarea josniciei în care fusesem aruncat, departe de ochii Tăi: căci ce era mai necurat decât mine, având în vedere că nu am câștigat nici măcar aprobarea semenilor mei: le spuneam minciuni nesfârșite profesorilor, maștrilor și părinților mei... Chiar și la jocuri, atunci când eram în mod clar depășit, încercam să câștig trișând, din dorința zadarnică de a fi pe primul loc. În același timp, eram indignat și mă certam cu furie atunci când prindeam pe cineva făcând chiar lucrurile pe care le făcusem și eu altora. Când eu însumi eram prins, mă aprindeam de mânie în loc să cedez.

MINCINOS, ÎNȘELĂTOR

După trei ani petrecuți la școala de sănătate, medicii au fost mulțumiți că m-am vindecat de simptomele Legg-Per-

thes. Au spus că pot să arunc cârjele și să merg la o școală publică obișnuită, cu copii normali. Eram atât de încântat de faptul că nu mai eram infirm, încât *aproape* că m-am bucurat să *nu* mai am nevoie de o atenție specială. Dar o primeam oricum. Mama a avut grijă de asta. Ea i-a spus învățătoarei că am fost infirm, iar învățătoarea a explicat acest lucru clasei și i-a îndemnat pe băieți și pe fete să fie foarte răbdători și amabili cu mine. Toată lumea a cooperat pentru un timp, ceea ce m-a ajutat să nu mă maturizez.

În cele din urmă, după ce copiii de la școală au trecut peste noutatea faptului că am fost infirm, au început să mă tachineze cu privire la faptul că eram gras, că nu puteam alerga foarte repede și că luam note foarte mici la școală.

Am făcut față criticilor lor în felul meu. „Nu sunt gras”, m-am convins eu. „Mama spune mereu că sunt arătos, așa că nu pot fi prea gras”. Mulțumit de asta, am continuat să mă îndop în mod continuu.

Mă justificam la orele de educație fizică spunând oricui era dispus să asculte: „Chiar dacă am avut cârje o perioadă lungă de timp, tot pot să alerg mai repede decât cutare”. (Aveam un băiat *foarte lent* în clasă).

Însă, până și eu a trebuit să recunosc că notele mele erau groaznice. Devenisem atât de leneș în modalitățile de studiu la școala de sănătate, unde mulți dintre copii aveau IQ-ul mediu și până la sub-mediu, încât am început să cred că poate chiar *sunt* prost. Dar nu am recunoscut acest lucru față de nimeni și am convins-o pe mama că profesorii și școala erau proști. Anul următor, mama m-a înscris la o școală privată, unde urma să primesc mai multă atenție individuală.

Acest lucru nu a ajutat. Ba chiar a înrăutățit lucrurile. Am fost pus într-o clasă cu elevi săraci și cu probleme, copii cu dificultăți de învățare. La început, am fost atât de avansat față de ei, încât nu am mai depus niciun efort pentru o vreme. Când mi-am dat seama că rămân din nou în urmă, a fost prea târziu ca să mai recuperez. Din nou, m-am plâns părinților mei despre școala proastă la care eram, iar ei m-au reînscris într-o școală publică în anul următor.

ARMA SECRETĂ

Atunci nu îmi mergeau prea bine lucrurile la școală, nu ezitam niciodată să scot arma mea secretă. Într-o zi, câțiva băieți m-au tachinat puțin și m-au împins. Erau mai mari și mai duri decât mine, așa că nu am spus nimic în momentul respectiv, dar am jurat să mă răzbun pe ei. Când am ajuns acasă, am jucat o scenă de jale în fața mamei, spunându-i că mă bătuseră doi bățuși mari.

A doua zi dimineața, mama era la școală, iar profesorul m-a lăsat să stau în fața clasei și să îi arăt pe vinovați, pentru ca aceștia să fie duși la biroul directorului pentru disciplinare. Apoi, mama a distribuit dulciuri restului clasei, încercând să le cumpere prietenia pentru mine.

Altă dată, am observat că unul dintre băieții de la ora de poligrafie avea o tavă de imprimare mai bună decât mine. În tava mea, toate literele erau amestecare și trebuia să le îndrept înainte de a-mi putea seta tiparul. În tăvița celuilalt băiat, toate

A-urile erau în compartimentul corespunzător și toate B-urile și restul literelor din alfabet erau, de asemenea, în ordine.

- Pentru că fratele său a mers la școală acolo, m-am plâns eu, spunându-i mamei despre acest lucru când am ajuns acasă. Și fratele său a fost foarte deștept. De aceea a primit el o tăviță mai bună decât mine. Ea a ascultat, plină de compasiune ca întotdeauna, după care a luat telefonul, sunându-l pe colegul meu de clasă.

- Te crezi deștept pentru că fratele tău a fost un elev bun și așa ai primit cea mai bună tăviță, iar Sidney al meu... Ea a continuat să vorbească, făcându-i morală și amenințându-l.

Uneori îmi era rușine, însă probabil că, în adâncul sufletului, voiam ca mama să continue să lupte pentru mine, pentru că am continuat să merg cu pâra la ea de fiecare dată când ceva nu mergea bine.

Îmi era atât de greu să mă adaptez la oameni, încât mama m-a trimis în cele din urmă la un consilier să vadă dacă mă poate ajuta să îmi rezolv problemele cu oamenii. Am mers de câteva ori la el, după care a renunțat în cele din urmă la mine, pentru că am refuzat să admit că ceva nu este în regulă... cu mine. I-am spus că nu am nicio problemă de care să știu. Problemele le aveau ceilalți oameni, l-am asigurat eu. Și astfel, problemele au continuat, iar bătăliile au devenit mai acerbe.

Luptele mele nu s-au limitat doar la școală. Într-o zi, m-am certat cu fiul unuia dintre chiriașii noștri și i-am ținut un cuțit la gât. Când i-a spus mamei sale văduve despre acest lucru, aceasta a consultat un avocat. Apoi a făcut o greșală gravă. I-a raportat mamei mele incidentul și i-a spus că se gândește să

depună acuzații împotriva mea. Reacția mamei nu a fost deloc cea așteptată.

- Afară! a țipat mama la ea. Nu mâine, nu diseară, ci chiar în acest moment” Tot cartierul o auzea țipând. Afară din casa aceasta, tu și pușlamaua ta de fiu. Mă uit la ceas! Ieși! Afară! Cum îndrăznești?!

Mama țipa, iar sărmana văduva era practic în genunchi, cerându-i mamei să o ierte și rugându-mă pe mine să o iert pe ea și pe fiul ei.

Dacă ar fi existat vreun gram de decență în mine, mi-ar fi părut rău pentru ei. Dar orice dram de decență, orice strop de considerație pentru altă ființă umană s-ar fi simțit singuratic în mine.

ÎNȘELĂTOR

În liceu, am învățat cum să copiez pentru a obține notele pe care le doream. Mă pricepeam să copiez, iar ochii mei erau mereu deschiși pentru a găsi unghiuri noi. Într-o zi, la ora de geometrie, am observat că profesorul ne copia testul pe tablă dintr-o carte tipărită cu teste. Mai târziu în ziua respectivă, unul dintre prietenii mei mi-a spus că, dacă aș vrea, probabil că aș putea cumpăra o copie a acelei cărți cu teste, cu toate răspunsurile corecte tipărite în ea.

După școală, am sunat la librăria pe care mi-a sugerat-o el și am trimis-o pe mama să îmi cumpere cartea. Când a ajuns acasă, am copiat pe o bucățică de hârtie răspunsurile pentru următorul test pe care trebuia să îl dăm. În timpul testului, am lăsat-o să stea discret într-un colț pe masă. Credeam că sunt

grozav să scriu răspunsurile pe hârtie înainte ca profesorul să termine de scris problemele pe tablă.

Și mai distractiv decât să obțin un 10 la test a fost să mă laud la ceilalți copii despre faptul că l-am păcălit pe profesor. Am crezut că o păcălesc pe profesoară și atunci când l-am lăsat pe prietenul meu, Arnold, să copieze de la mine temele la limba engleză, în fiecare zi, timp de un semestru. Am crezut că scăpăm cu asta. La sfârșitul semestrului, însă, spre surprinderea mea, profesoara a prezentat în fața clasei câteva dintre temele mele și câteva dintre temele lui Arnold.

- Ce interesant este, a spus ea, că tot semestrul, lucrările lui Sidney și ale lui Arnold au fost identice, nu-i așa? Acum, Arnold și Sidney, vă voi întreba cine de la cine a copiat. Și cel care copiază lucrarea și cel care îl lasă să o copieze este vinovat. Niciunul nu este mai bun. Am simțit un val brusc de căldură răspândindu-mi-se pe față și am știut că până și urechile mi s-au înroșit de rușine. I-am aruncat o privire plină de ură lui Arnold. *De ce nu îi spune măcar că el a copiat de la mine?* Fumegam. *Trișor mizerabil!* Însă eu am continuat să copiez în repetate rânduri.

Odată, am copiat chiar și la un test de aptitudini muzicale!

Am studiat pentru scurte perioade de timp mai multe instrumente, cum ar fi pianul, toba, chitara, clarinetul și trompeta, dar nu m-am ținut de niciun instrument mai mult de o lună, nu suficient de mult pentru a învăța ceva. Mă plictiseam să îmi petrec timpul exersând gamele și învățând noțiunile elementare. Nu era nicio fală, nicio apreciere publică în asta. Voiam să încep să cânt bine imediat și, când vedeam că stăpâ-

nirea unui anumit instrument necesita multă muncă, renunțam la el și treceam la ceva ce părea mai ușor.

Când am susținut testul de aptitudini, știam că băiatul din dreapta mea avea o capacitate muzicală extraordinară, așa că i-am copiat pur și simplu toate răspunsurile.

Când s-au comunicat rezultatele testului, numele meu a fost unul dintre cele două din fruntea listei.

- Acești copii au abilități muzicale extraordinare, a anunțat judecătorul. Eu i-am zâmbit, adăugând încă o stea falsă la coroana mea întinată.

Cât de mult îmi plăcea strălucirea recunoașterii! Cât de mult disprețuiam munca care ducea la realizări reale! Undeva, în adâncurile ființei mele, începea să se trezească conștientizarea faptului că înșelăciunea m-ar putea prinde din urmă într-o zi, dar am împins-o cât mai adânc și mi-am continuat drumul plin de egoism.

Cam în perioada aceasta, începeau să se cristalizeze în gândirea mea două obiective pentru viața mea. Primul: să fiu apreciat de lume; al doilea: să fac un milion de dolari. M-am dedicat să fac tot ce trebuia să fac pentru a atinge aceste obiective.

CAPITOLUL PATRU

Cui îi spun aceste lucruri? Nu Ție, Dumnezeule, ci în prezența Ta le spun semenilor mei, rasei umane sau, mai degrabă, aceluia mic segment al rasei umane care ar putea da peste aceste scrieri. Și cu ce scop le spun? Pur și simplu pentru ca eu și oricare altul care citește să ne dăm seama din ce adâncuri trebuie să strigăm spre Tine.

IPOCRIT ȘI LENEȘ

Pe 7 septembrie 1953, am ajuns la un punct de cotitură major în călătoria mea spre faimă și bogăție.

- Hainele chiar îl fac pe om, Sidney. Arăți foarte chipeș în smoching. Mama a oftat mândră, în timp ce mi-a fixat o garoafă proaspătă pe rever. Ea purta o rochie lungă din dantelă și șifon, având pe umăr un corsaj sofisticat. Toată lumea era îmbrăcată la patru ace. Erau cadouri, bani și petreceri în onoarea mea. Mi se învârtea capul de entuziasmul datorat bar mitz-

vah-ului meu, sărbătorirea celei de-a treisprezecea aniversări, ziua în care un băiat evreu devine bărbat.

IPOCRIZIE RELIGIOASĂ

M-am pregătit pentru ziua aceasta timp de cinci ani, sub un rabin care era instructorul meu special pentru bar mitzvah. Am studiat ebraica, am învățat melodiile ce trebuiau cântate, am memorat selecții din Haftora⁴ mea și am exersat discursul pe care urma să îl țin în limba engleză.

Ziua respectivă trebuia să aibă o semnificație spirituală reală pentru mine. Marca maturizarea mea ca fiu al poruncilor. Acum eram responsabil pentru păzirea lor. Dar nu îmi amintesc nici măcar să mă fi gândit la Dumnezeu în acea zi. Gândurile mele au fost în întregime despre mine și ziua mea, aspectul meu, cadourile mele, distracția mea.

În familia mea s-au respectat întotdeauna sărbătorile evreiești, călătorind de obicei la New York pentru a petrece împreună cu bunicii paterni. Acele „vacanțe” au fost întotdeauna experiențe dureroase pentru mine. Nu îmi plăcea călătoria lungă cu mașina sau cu un tren aglomerat; urcarea la etajul șase al unui imobil unde nu existau lifturi; mersul pe coridoarele întunecate care duhneau de aromele învechite ale mâncărurilor; ore plictisitoare stând în sinagogă și ascultând o limbă pe care nu o înțelegeam; îndurarea unor ritualuri interminabile care nu aveau niciun sens și nicio semnificație; toate sărutările lipicioase ale rudelor care pun întrebări stupide de genul:

GOLD BOOKS

Aceasta a fost o previzualizare gratuită.

Pentru a continua lectura, comandă cartea completă pe goldbooks.ro.

Trebuie sa existe ceva mai mult

de Sid Roth

goldbooks.ro

<https://goldbooks.ro/sid-roth/trebuie-sa-existe-ceva-mai-mult-24.html>

Livrare prin curier in 1-3 zile . Plata card sau ramburs

Editura Gold Books . Baia Mare